

FAKTAI

2022 m. liepos 2 d. spaudoje mirgėjo skandalingo
ginkluoto apiplėšimo vaizdai.

Ši knyga pasakoja to ginkluoto apiplėšimo istoriją.

PROLOGAS

Apiplėšimo diena

Šeštadienis, 2022 m. liepos 2 d.

9 valandos 30 minučių.

Į juvelyrinę parduotuvę pro du skirtingus įėjimus vienu metu įsmuko du plėšikai.

Pirmasis įėjo pro pagrindines duris kaip paprastas pirkėjas.

Jo elegantiškas kostiumas suklaidino apsaugininką, kepuraitė ir akiniai nuo saulės visiškai tiko liepos mėnesiui.

Antrasis buvo su gobtuvu ir įėjo pro tarnybinės duris, pagrasinęs darbuotojai nupjautavamzdžiu šautuvu, liepė atidaryti duris.

Viskas buvo apgalvota iki smulkmenų: jie turėjo parduotuvės planus, darbuotojų darbo grafikus.

Patekęs į vidų, Kaukė pagalbinėse patalpose surišo darbuotoją ir nuskubėjo pas savo bendrininką. Vos jį išvydęs, Kepuraitė išsitraukė už diržo užkištą revolverį, ėmė juo mojuoti ir rėkti: „Apiplėšimas, niekas nejuda!“ Paskui išsitraukė iš kišenės chrometą ir įjungė.

Jie turėjo lygiai 7 minutes.

PIRMA DALIS

Dienos iki jos
gimtadienio

1 SKYRIUS

20 dienų iki apiplėšimo

→ SEKMADIENIS, 2022 M. BIRŽELIO 12 D.

PIRMADIENIS, BIRŽELIO 13 D.

ANTRADIENIS, BIRŽELIO 14 D.

TREČIADIENIS, BIRŽELIO 15 D.

KETVIRTADIENIS, BIRŽELIO 16 D.

PENKTADIENIS, BIRŽELIO 17 D.

ŠEŠTADIENIS, BIRŽELIO 18 D. (SAVAITGALIS SEN TROPEZE)

SEKMADIENIS, BIRŽELIO 19 D. (SAVAITGALIS SEN TROPEZE)

PIRMADIENIS, BIRŽELIO 20 D. (SOFIJOS GIMTADIENIS)

Namas buvo modernus. Didelis, visas iš stiklo, stovėjo nepriekaištingai prižiūrimo sodo viduryje, su baseinu ir didele terasa. Valdą supo giria. Vietelė – tikra oazė, nedidelis užsislėpęs rojaus kampelis toliau nuo žmonių akių, į jį patekti galėjai tik privačiu keliu. Kaip ir namas, jo savininkai galėjo sužadinti pavydą: Arpadas ir Sofija Braunai buvo ideali pora ir dviejų nuostabių vaikų tėvai.

Tą rytą Sofija pramerkė akis lygiai šeštą. Jau kuris laikas ji nubusdavo tiksliai tą pačią valandą. Šalia gulėjo kietai įmigęs vyras. Buvo sekmadienis ir ji būtų norėjusi pamiegoti šiek tiek ilgiau. Apsivertė ant kito šono, bet nieko neišėjo. Galų gale tyliai atsikėlė, užsivilko chalatą ir nusileido į virtuvę išsivirti kavos. Po savaitės jai turėjo sukakti keturiasdešimt metų ir ji buvo graži kaip niekad.

Nuo miško pakraščio puikiai matėsi stiklinio kubo vidus. Už medžio kamieno, įsmeigęs akis į Sofiją virtuvėje, gūžėsi vyras tamsiu treningu, jis žinojo esąs nematomas.

Sofija su kavos puodeliu rankoje stebėjo miško proskyną ties jų sodo riba. Toks buvo jos rytinis ritualas. Ji glostė žvilgsniu savo nedidukę karalystę ir nė neįtarė, kad ją seka.

Už kelių kilometrų, Ženevos centre, tuščiu bulvaru riedėjo pilkas pežo prancūziškais numeriais. Dar tik aušo ir pro priekinį stiklą nebuvo galima įžvelgti vairuotojo. Automobilis patraukė policijos patrulio dėmesį. Mėlyni švyturėliai metė atšvaitus ant aplinkinių pastatų fasadų. Policininkai puolė tikrinti pežo ir jo vairuotoją. Viskas buvo gerai. Vienas policininkas pasiteiravo, ką jis ketina veikti Ženevoje. „Lankau šeimą“, – atsakė vairuotojas. Policininkams jokių abejonių nekilo ir jie nuvažiavo. Vairuotojas džiaugėsi pasirinktu automobiliu, pirktu labai pigiai ir, svarbiausia, visiškai teisėtai. Geriausias būdas likti nepastebėtam.

Sofija prie lango tebežiūrėjo į savo sodą. Kartais ji išvysdavo po pievelę slankiojančią lapę. Netgi buvo pavykę pamatyti stirną. Ji dievino šį namą, įsigytą su vyru prieš metus. Iki tol jie gyveno bute Ženevos centre, Šampelio kvartale. Mintis apie namą su sodu vaikams jau kuris laikas sukosi jų galvose. Išaugusios nekilnojamojo turto kainos juos paskatino labai pelningai parduoti butą ir ieškoti namo. Kai jie išvydo modernaus dizaino architekto suprojektuotą namą prašmatnioje Kolonji komunoje, nedvejojo nė sekundės. Jie kas rytą nubus stebuklingoje vietoje, vos už keturių kilometrų nuo Ženevos centro, kur abu dirbo. Tik kelios autobusų stotelės, dvylika minučių automobiliu, penkiolika minučių elektriniu dviračiu bohemos atstovams, nereikia nieko daugiau, kad patektum iš vieno pasaulio į kitą.

Vyras, pasislėpęs krūmuose, stebėjo Sofiją per nedidelius karškus žiūronus. Jis tyrinėjo jos liauną kūną, išnyrantį iš trumpo chalato, stabtelėjo ties šlaunies viršumi, kur buvo ištatuiruota pantera.

Už kelių metrų nuo jo kantriai laukė prie medžio pririštas šuo. Gyvūnas gulėjo ant lapų kilimo, atrodė įpratęs prie rutinos,

besitęsiančios jau keletą savaičių. Jo šeimininkas atvykdavo čia kiekvieną rytą. Įsitaisydavo auštant ir stebėdavo Sofiją per stiklo sieną. Braunai miegojo praskleistomis užuolaidomis ir jis viską matė: matė, kaip ji keliai, nusileidžia į virtuvę išsivirti kavos, kaip geria ją prie lango. Ji buvo tokia gundanti. Ji kerėjo jį. Jis buvo apsėstas.

Išgėrusi kavą Sofija užlipo į antrą aukštą ir nuėjo į miegamąjį. Nusirengė ir nuoga įsmuko į lovą pas dar miegantį savo vyrą.

Nuo miško pavydžiai ją stebėjo vyras. Realybė greitai privertė jį atsitokėti. Jam reikėjo sprukti, turėjo grįžti namo, kol nepabudo Karina ir vaikai.

Jis atrišo šunį ir pasileido bėgti, beje, ir iki čia buvo atbėgęs. Nubėgo miško keliuku, pasiekė pagrindinį kelią ir greitai atsідūrė Kolonji kaime. Štai ir keli sublokuoti namai. Statiniai vienodi, pigūs būstai vidurinės klasės šeimoms, sukėlę daug šnekų šioje prašmatnioje komunoje, įpratusioje prie prabangių vilų.

Peržengęs slenkstį išgirdo, kaip jį šaukia žmona:

– Gregai, tai tu?

Jis rado Kariną salone, ji gėrė arbatą ir skaitė. Vaikai dar miegojo.

– Jau atsikėlei, mieloji? – paklausė dirbtinai suvaidinęs abejingą.

– Išgirdau, kaip tu keliesi, ir man nebepavyko užmigti.

– Atsiprašau, nenorėjau tavęs pažadinti. Išsiruošiau pabėgioti su šunimi.

Vis dar regėdamas Sofiją, Gregas prisėdo ant sofos greta žmonos ir prisiglaudė prie jos. Bet Karina aiškiai nebuvo tam nusi-teikusi.

– Liaukis, Gregai, prabus vaikai. Nors kartą galiu ramiai paskaityti.

Suglumęs Gregas užlipo į antrą aukštą išsimaudyti duše greta miegamojo. Jis ilgai stovėjo po drungno vandens srove. Jo rytinės iškylos galėjo jam brangiai atsieiti, jeigu jį atpažintų. Jis rizikavo netekti darbo. Karina išsiskirtų su juo. Jam pačiam buvo gėda, kad šnipinėja moterį jos namuose. Bet negalėjo savęs įveikti. Tai ir buvo visa problema.

Jo susižavėjimas Sofija prasidėjo prieš mėnesį Braunų namuose surengtame vakarėlyje. Nuo to vakaro jis pasikeitė.

*

Prieš mėnesį

Šeštadienis, 2022 m. gegužės 14 d.

Gregas ir Karina būtų galėję atvykti pėsti, bet dėl blogo oro teko sėsti į automobilį. Iš jų namų važiuoti tereikėjo vos tris minutes. Nuo savo namų jie nuvažiavo Kapito gatve, paskui, sekdami GPS nurodymus, įsuko į siaurą privatų keliuką, per mišką vedantį į Braunų namą.

– Kaip kvaila, – tarstelėjo Gregas, išvydęs, kur teks važiuoti, – aš dažnai čia bėgioju su šunimi, bet nežinojau, kad kelio gale stovi namas.

Pas Sofiją ir Arpadą jie lankėsi pirmą kartą. Proga – šventė Arpado keturiasdešimtmečiui paminėti. Išilgai kelio buvo sustatyta daug automobilių, nes nemažai svečių jau buvo suvažiavę. Gregas užėmė vieną paskutinių laisvų vietų žole apaugusiame keliuko šlaite ir jie nužingsniavo prie paliktų atvirų vartų, šių metalo raštai nederėjo su aplink vešančia augalija.

Arpadas ir Gregas susipažino vietiniame futbolo klube, kuriamė žaidė jų panašaus amžiaus sūnūs. Abu šeimų tėvai savanoriškai aptarnaudavo bufetą prie futbolo aikštės, bufetas tomis dienomis, kai vykdavo varžybos, šiek tiek papildydavo klubo kasą. Jie greitai pajuto vienas kitam simpatiją.

Karina Braunų nepažinojo. Ji nervinosi. Visada blogai jausdavosi, kai atsidurdavo nepažįstamoje vietoje. Kad neišsiduotų, prakalbo:

– Gražu, kad mus pakvietė.

Gregas neprieštaravo.

– Kiek žmonių jie pakvietė? – pasiteiravo ji.

– Tikrai nežinau.

– Arpadas tau nepasakė?

– Ne.

– Turbūt ne mažiau kaip dešimt? O gal ir trisdešimt? Ko galiu tikėtis?

– Nežinau. Ne aš vakarėlio organizatorius.

– Arpadas galėjo tave informuoti, kai judu kalbėdavotės.

– Jis to nepadarė.

– Apie ką jūs kalbatės, kai kartu aptarnaujate bufete?

– Apie vaikus, gyvenimą, visokius niekus... Bet tikrai ne apie jo gimtadienio šventės detales.

– Šiaip ar taip, – pridūrė Karina ir užbaigė pokalbį, kuris niekur nevedė, – gražu, kad jie mus pakvietė.

Jie žingsniavo tylėdami. Šiuo metu dažnai tylėdavo būdami kartu. Karina buvo įsitikinusi, kad jų persikėlimas į Kolonji prieš metus nedavė nieko gero. Iki tol jie gyveno nuomojamame bute Ženevos centre, Gyvųjų Vandenių kvartale. Judri gatvė, čia pat parduotuvės, visai šalia Lemano ežeras. Tame bute jiems buvo gera, gal kiek ankštoka keturių asmenų šeimai, bet labai patraukli

nuomos kaina. Paskui Gregui atkeliavo tas nedidelis jo senelės palikimas. Gavęs pinigų Gregas pasijuto esąs smulkus buržua ir ėmė aiškinti, kad geriausia investuoti į nekilnojamąjį turtą, tai daug patikimiau nei finansų rinkos. Be to, bankai skolina 80 procentų reikiamos sumos, o palūkanos istoriškai mažos. Tada ėmė naršyti nekilnojamojo turto skelbimus ir aptiko Kolonji projektą: nedidelės sujungtos vilos, pirkti galima jau dabar. Paveiksliukai tikrai kaitino vaizduotę. Nuosavas namas, nedidukas sodelis. Gyvenimas kaime, kelios minutės iki miesto. Gregas buvo įsitikinęs, kad apsirikti neįmanoma: nekilnojamasis turtas brangsta jau dešimtmečius. Tada jie pasiryžo. Viskas vyko sklandžiai. Bankas paskolino pinigų, jie pas notarą pasirašė pardavimo aktą. Taip prieš metus atsidūrė labai prašmatnioje Kolonji komunoje. Bet vos spėjo įsikurti, Karina pasijuto esanti ne savo vietoje. Pirmiausia jai pasirodė, kad namas mažesnis, nei ji įsivaizdavo, labai skyrėsi kambariai, kuriuos ji matė plane, ir realybė. Jautėsi gyvenantys šiek tiek susispaudę, nors ploto buvo tikrai daugiau nei jų senajame bute. Galų gale suprato, kad blogai jaučiasi tik dėl naujos aplinkos. Mat šiame prabangiaame Ženevos priemiestyje dauguma gyventojų išžiliai demonstravo savo finansinę ir socialinę sėkmę. Tai buvo advokatai, bankininkai, chirurgai, verslininkai, dideli viršininkai. Automobiliai ir vilos bylojo apie jų savininkų sėkmę. Karina nuolat savęs klausinėjo, ką ji ir Gregas čia veikia, ji – madingų drabužių parduotuvės pardavėja, o jis – tarnautojas. Prasta savijauta dar sustiprėjo, kai bendraudama su aplinkiniais suprato, kad tarp milijonierių valdų atsiradęs vidurinės klasės būstas, kuriame įsikūrė ji su šeima, yra gėda. Ji pasibaisėjo išgirdusi, kad Kolonji gyventojai šią sauželę namų pravardžiuoja *Karpa*, o municipalinė taryba net sušaukė specialų

posėdį ir priėmė sprendimą, kad ateityje nebūtų statomi jokie tokios paskirties pastatai.

Kiekvieną dieną, nuvedusi vaikus į mokyklą, esančią už kelių minučių kelio pėsčiomis, Karina šokdavo į autobusą A, kursuojantį tarp kaimo ir miesto centro. Pakeliui autobusas važiuodavo per jos senąjį Gyvųjų Vandenių kvartalą. Ir ji pajusdavo nostalgiją. Išlipdavo iš autobuso Kranto žiede ir eidavo į Ronos gatvę, kur buvo įsikūręs ją samdantis butikas. Įsiliejusi į minią, ji nurimdavo.

Gregas ir Karina pagaliau įžengė pro vartus ir išvydo, kaip valda atrodo iš vidaus. Grįstas kiemas vedė prie įstiklinto garažo, kurio viduje žvilgsnį traukė du poršai. Šalia namas, visas stiklinis, modernaus dizaino.

– Jiems linksma! – sušnypštė Karina. – Kuo jie užsiima?

– Arpadas dirba banke, Sofija yra advokatė.

Prie durų Gregas paskambino. Per stiklines sienas jie matė, kad šventė jau įsisiūbavusi. Santūriai ir tradiciškai elegantiškai atrodantys keturiasdešimtmečiai švelniai judėjo šiuolaikinės muzikos ritmu su šampano taurėmis rankose.

Karina stebėjo savo atspindį lange: atrodė klasiškai ir elegantiškai, apsirengusi kaip visuomet skoningai. Tačiau vakarėlis jos nežavėjo. Šiuo metu jai netiko niekas. Jai keturiasdešimt dveji ir jaunystė jau prabėgusi. Tai kiekvieną rytą primindavo veidrodis.

Paskui atsivėrė durys ir Gregas su Karina, išvydę priešais save tą nepaprastą porą, išėjusią jų pasitikti, – Sofiją ir Arpadą, pasijuto lyg gavę elektros šoką. Jie buvo tokie, kokie Gregas ir Karina jau nebebuvo: įsimylėję, besišypsantys, jukūs, susikabinę rankomis. Duetas. Sąjungininkai.

Arpadas spindėjo, prašmatnus ir atsipalaidavęs, vilkėjo puikiai sukirptas itališkas kelnės ir švytinčio baltumo marškinius, jų viršutinės sagos buvo atsegtos ir matėsi vos vos apnuoginta raumeninga krūtinė.

Sofija vilkėjo dievišką juodą suknelę iki šlaunų, velniškai seksualią, išryškinančią stangrią krūtinę, neslepiančią žavingų kojų, kurios atrodė dar ilgesnės dėl avimų *Saint Laurent* batelių.

Tą vakarą išvydus Sofiją ir Arpadą tikrai apimdavo pavydas...

Ir Karina, ir Gregas buvo karštai pasveikinti ir apkabinti, paskui juos palydėjo į vidų ir pristatė kitiems svečiams. Arpadas pasiūlė jiems šampano, paskui Sofija paėmė Kariną už rankos ir nusivedė supažindinti su savo draugėmis. Padrąsėjusi ir staiga pasijutusi puikiai Karina vienu mauku ištuštino savo taurę. Sofija ją tučtuojau pripildė. Jos išgėrė kartu.

Karina buvo sužavėta. Prieš keletą minučių prie laukųjų durų ji iš anksto buvo pradėjusi smerkti Sofiją ir Arpadą už nepadorų namą, jų automobilius, gyvenimo būdą. Ją suklaidino išorė. Ji manė, kad jie pasipūtę, šiurkštūs niekšeliai, o jie buvo visiškai kitokie. Jie skleidė nepakartojamą šilumą ir švelnumą.

Tą vakarą, pirmą kartą nuo tada, kai apsigyveno Kolonji, Karina pasijuto tikrai laiminga. Ji šoko, linksminosi, atrodė pati sau graži. Jautėsi esanti savo vietoje. Visą vakarą ji vėl save mylėjo.

Bet tas susitikimas virto susidūrimu. Kaktomuša. Nelaimingu įvykiu, kurio masto niekas nesuvokė. Išskyrus Gregą, ir ne be pagrindo. Vos tik įžengęs į tą namą, jis nebegalėjo atplėsti akių nuo Sofijos. Įsielektrino. Nors matė nebe pirmą kartą, dabar išvydo ją kitomis akimis. Futbolo aikštės pakraštyje arba prie kaimo kepyklėlės jis neįvertino jos grožio, nuo jos sklinančio gaivališkumo.

Kol Karina linksminosi ir vieną po kitos maukė šampano taures, Gregas, visiškai blaivus, nenuleido akių nuo Sofijos. Viskas, ką ji darė, ji žavėjo: kalbėjimo maniera, šypsena, šokis, kaip ji paliisdavo pašnekovo petį. Apie vidurnaktį, kai atėjo metas valgyti tortą, jis pamatė, kaip ji žiūri į Arpadą, ir panoro būti jo vietoje. Ji puolė jam ant kaklo, ilgai bučiavo ir padėjo atpjauti pirmuosius gabalėlius. Paskui visų akivaizdoje įteikė supakuotą dovaną. Arpadas atrodė nusteбęs, o dar labiau nustebo, kai praplėšė pakuotę ir išvydo dėžutę su užrašu *Rolex*. Nuėmęs dangtelį ištraukė iš jos auksinį laikrodį. Ji užsegė laikrodį jam ant riešo. Jis apstulbęs neatitraukė akių nuo jo. Paskui kažką pašnibždėjo žmonai į ausį ir dar kartą pabučiavo. Jų sutarimo buvo galima pavydėti.

Apie pirmą valandą nakties, kai šventė pasiekė apogėjų, Gregas suprato, kad svečių būrelyje Sofijos nebėra. Jis tuoj pat leido si jos ieškoti ir aptiko virtuvėje, į indaplovę ji dėjo taures. Norėjo jai padėti, bet nerangiai išmetė stiklą ant grindų ir tas sudužo. Jis puolė rinkti pažirusių šukių, o kai ji pritūpė greta padėti, pasikėlė jos suknelė ir apnuogino ant šlaunies panteros tatuiruotę. Gregas buvo pakerėtas. Blogiau: jis įsimylėjo.

- Labai atsiprašau, – tarė. – Norėjau padėti, ir štai rezultatas...
- Nieko blogo nenutiko, – nuramino ji šypsodamasi.

*

Praėjus mėnesiui po gimtadienio, maudydamasis duše Gregas prisiminė, ką jam pasakė Sofija: „Nieko blogo nenutiko...“ Bet blogis slypėjo jame. Kitą dieną po šventės jis vedžiojo Sendį, jų auksaspalvį retriverį, ir suprato, kad eidamas mišku gali pasiekti Braunų sklypą. Iš ten atsiveria įspūdingas stiklinio kubo vidaus vaizdas. Gregas nesusilaikė nepažiūrėjęs, ką Braunai veikia salo-

ne. Jis sugrįžo kitą rytą auštant įtikinęs save, kad turi pabėgioti su šunimi. Išvydo prie lango stovinčią Sofiją, nuo tada sugrįždavo čia kiekvieną rytą.

Baigęs praustis duše, Gregas apsirengė ir nusileido į virtuvę. Vaikai jau buvo atsikėlę ir pusryčiavo. Jis juos pabučiavo, prisėdo prie stalo ir kaip kiekvieną rytą jau visas mėnuo ėmė įtikinėti save, kad viskas gerai ir jo vieta čia, su jais.

Bet lygiai po dvidešimties dienų jo gyvenimas apsivers.

Šeštadienis, 2022 m. liepos 2 d.

APIPLĖŠIMO DIENA

9 val. 31 min.

Kaukė išstūmė pardavėją ir parduotuvės direktorių į pagalbines butiko patalpas. Kepuraitė privertė apsaugininką užsklęsti parduotuvės duris, paskui uždarė ir jį. Jei kas nors eitų pro vitriną, išvystų tik tuščią parduotuvę.

Liko 6 minutės.

2 SKYRIUS

19 dienų iki apiplėšimo

~~SEKMADIENIS, LIEPOS 12 D.~~

→ PIRMADIENIS, 2022 M. BIRŽELIO 13 D.

ANTRADIENIS, BIRŽELIO 14 D.

TREČIADIENIS, BIRŽELIO 15 D.

KETVIRTADIENIS, BIRŽELIO 16 D.

PENKTADIENIS, BIRŽELIO 17 D.

ŠEŠTADIENIS, BIRŽELIO 18 D. (SAVAITGALIS SEN TROPEZE)

SEKMADIENIS, BIRŽELIO 19 D. (SAVAITGALIS SEN TROPEZE)

PIRMADIENIS, BIRŽELIO 20 D. (SOFIJOS GIMTADIENIS)

7 valandos 30 minučių, Stiklo name.

Kol Sofija ruošėsi viršuje, Arpadas prie viryklės kepė blynus, jį džiugiai stebėjo abu vaikai, įsitaisę virtuvėje prie baro stalo. Jis aiškiai buvo labai gero ūpo ir rodė jiems vieną iš savo išmoktų numerių: mėtė blynus į orą, iš vienos keptuvės į kitą, juos sugaudamas ir vaipydamasis linksmo savo palikuonis.

– Juk blynus valgome tik savaitgalį, – pasakė beveik septynerių Izaokas. – Gal kokia speciali proga?

– Šventė! – džiūgavo keturmetė Lėja.

– Gyvenimas yra šventė, – paaikšino Arpadas.

Virtuvėje pasirodė Sofija.

– Jūsų tėvas teisus, – tarė ji. – Gyvenimas yra šventė. Niekada to nepamirškite.

Ji pabučiavo vaikus, paskui apkabino savo vyrą, tiesiantį jai puodelį kavos. Prisiglaudusi prie jo, laiminga stebėjo savo mažą pasaulėlį.

– Jei gyvenimas yra šventė, kodėl reikia eiti į mokyklą? – paklausė Izaokas.

– Tarp mūsų yra filosofas, – prajuko Arpadas.

– Ką reiškia *fizolofas*? – pasiteiravo Izaokas.

– Sužinosi, jei ir toliau lankysi mokyklą, – replikavo Sofija.

– Kas mus nuveš į mokyklą? – paklausė Lėja.

– Galiu nuvežti aš, – pasiūlė Sofijai Arpadas.

Arpadas vilkėjo treningą ir tikrai neatrodė skubąs į banką.

– Tave išvijo iš darbo, – pajuokavo Sofija.

Jis prapliupo juoktis.

– Turėjau pusryčiauti su klientu anglu, bet jis vakar vakare praleido skrydį. Pasinaudosiu proga pabėgti ir būsiu ten šiek tiek vėliau.

Sofija pasižiūrėjo į laikrodį.

– Būtų puiku, jei nuvežtum vaikus. Ši rytą turiu svarbų susirinkimą ir man dar reikia jam pasiruošti.

Ji padėjo garuojantį puodelį ant baro stalo, paskui švelniai išbučiavo visus namiškius. Nuėjo įstiklintu koridoriumi, vedančiu tiesiai į garažą, sėdo į automobilį ir paliko savo nediduką rojaus kampelį.

Po kelių minučių ji pravažiavo pradinę Kolonji mokyklą. Buvo ankstus metas ir visur tuščia. Netoli autobusų stotelės sulėtino greitį akimis ieškodama Karinos silueto. Arpado gimtadienis suartino abi moteris, jos ne tik ėmė simpatizuoti viena kitai, bet ir išsiaiškino, kad dirba netoli viena nuo kitos Ronos gatvėje. Madingasis butikas buvo įsikūręs už kelių dešimčių metrų nuo pastato, kuriame Sofija turėjo advokatės kontorą. Nuo šventės ji savo automobiliu pavėžėdavo Kariną kiekvieną kartą, kai išvysdavo ją autobusų stotelėje. Bendros kelionės automobiliu abiem naujoms draugėms suteikdavo abipusį malonumą. Sofija tai suvokė, kai ši rytą neišvydo Karinos, ir pasijuto nusivylusi. Ji pamėgo jos draugiją. Tai buvo nuoširdi, neapsimetinėjanti ir neturinti išskaičiavimų moteris. Jos šmaikštūs anekdotai kelionę iki miesto centro paversdavo malonia išvyka.

Sofija statydavo automobilį požeminėje Monblano aikštelėje, kurioje nuomojosi vietą metams. Abi moterys iš jos pasikeldavo

eskalatoriais į Generolo Gizano krantinę priešais Lemano ežerą, kur besisukiojančių kirų ir baltų gulbių tuntus lesino praeiviai. Jos dar šiek tiek paėjėdavo kartu ir išsiskirdavo Ronos gatvėje.

Tą rytą, kai Sofija statė automobilį Monblano stovėjimo aikštelėje Kolonji, Karpos virtuvėje Karina prie berniukų, valgančių dribsnius, kėlė sceną Gregui. Vaido priežastis buvo pasikeitęs Grego bėgiojimo laikas. Iki šiol jis tik kai kada bėgiodavo rytais ir jei išbėgdavo, tai labai anksti, be to, sugrįždavo laiku, kad spėtų susiruošti, kol nubus vaikai. Bet jau mėnuo jis ne tik bėgioja kiekvieną rytą be išimties, bet ir pakeitė bėgiojimo laiką taip, kad Karina nuolat lieka viena su abiem vaikais ir dėl to neišvengiamai vėluoja į darbą.

– Tu išeini bėgioti pernelyg vėlai! – priekaištavo ji vyrui.

– Šiandien išbėgau 5 valandą 45 minutes! – teisinosi Gregas.

– O tuo metu, kol Ponas maudosi duše, rengiasi ir ramiai ateina pusryčiauti, aš turiu viskuo pasirūpinti! Kodėl pakeitei grafiką? Kai išbėgdavai 5 valandą, viskas buvo labai gerai. Pats sakydavai, kad tau patinka išbėgti anksti.

– Buvo per anksti, aš nusikalęs. Turiu teisę šiek tiek pamiegoti!

– O aš turiu teisę gauti truputėlį pagalbos!

– Juk kas nors turi pavedžioti šunį, – paprieštaravo Gregas.

Šuo Sendis atsirado jiems persikėlus į namą, mintis buvo labai bloga. Miniatiūrinis Karpos sodelis buvo per mažas tokiam reikalui.

– Sendis nebūtinai turi bėgioti miškuose visą valandą!

– Bet aš turiu ryte prasivėdinti, nes laukia sunki diena.

– Tai vėdinkis vakare, kai dėl tavęs nereikės visiems vėluoti! Aš ir vėl nesusėsiu laiku į butiką. Nori, kad mane išvytų iš darbo?

Gregas pabandė sušvelninti situaciją:

– Dumk. Aš pasirūpinsiu vaikais. Galiu šiek tiek pavėluoti į darbą.

Karina pabučiavo berniukus, sąmoningai išvengė vyro lūpų ir išėjo.

Gaivus oras ją nuramino. Ji tekina nuskubėjo iki autobusų stotelės tikėdamasi išvysti atvažiuojančią Sofiją. Ji mėgo tą paprastą ir atsipalaidavusią moterį. Jai patiko, kaip užtikrintai Sofija žengia per gyvenimą, deja, ji pati klupčioja prieš kiekvieną kliūtį. Ir tai buvo ne pinigų, o asmenybės klausimas.

Sofijos automobilis vis nesirodė, bet atvažiavo autobusas. Karina įlipo. Atsisėdo gale ir išsitraukė iš savo krepšio nedidelį paketėlį, mažmožį, kurį vakar nupirko Sofijai. Ji praplėšė pakuotės popierių ir išvydo termosinį puodelį kavai, idealų keliaujant automobiliu. Sofija sakė, kad jai niekada nepakanka laiko užbaigti savo kavą prieš išeinant iš namų. Karina staiga pasijuto šiek tiek nejaukiai sėdėdama autobuse ir laikydama rankoje dovaną. Jai labai trūko pasitikėjimo savimi.

Kiek vėliau, autobusui jau nuvažiavus, Arpadas, tebevilkėdamas treninę, nuvežė Lėją ir Izaoką į Kolonji mokyklą. Kai jau ketino pabėgioti, išvydo Gregą, kuris taip pat ką tik atvežė į mokyklą savo vaikus.

– Turi laiko puodeliui kavos? – pasiūlė Arpadas.

Gregas dirstelėjo į laikrodį, norėdamas nustatyti, kiek vėluoja, paskui klastingai nusišypsojęs nusprendė:

– Puiku, mielai. Blogiau jau nebus... Bet nenoriu sutrukdyti tau bėgioti...

– Pabėgiosiu vakare.

– Tavo žmona leidžia tau bėgioti, kada nori?

– Taip, kodėl klausai?

– Šiaip sau.

Abu vyrai prisėdo artimiausioje arbatinėje ir užsisakė du espresso. Gregas kaipmat pasijuto nepaprastai gerai. Nes greta buvo Arpadas, atsipalaidavęs, stebėtinai sugebantis susiplanuoti rytinius bėgiojimus ir galų gale prisėsti prie puodelio kavos. Grego diena buvo griežtai suplanuota, pilna suvaržymų. Jam atrodė, kad neturi laiko niekam, vien vaikams ir darbui. O kai paimdavo kelias dienas atostogų už papildomai dirbtas valandas, Karina išsiųsdavo jį pirkinių, prašydavo sutaisyti kokią nors baldą arba nuvežti Sendį pas veterinara.

Arpadas, gurkšnodamas kavą, kalbėjo Gregui, bet šis jo nesiklausė, nes pernelyg įsistebeilijo į draugą. Nors ir labai skirtingi, Arpadas ir Gregas buvo kai kuo panašūs. Abu buvo geri šeimų tėvai, atidūs sutuoktiniai. Bet Gregas suprato, kad Arpadas turi dar kažką. Jis iš prigimties buvo pranašesnis. Ir to jam pavydėjo. Ypač pavydėjo Sofijos.

– Ką apie tai galvoji? – pasiteiravo Arpadas ir sugrąžino Gregą į realybę.

Gregas neturėjo nė menkiausio supratimo, apie ką kalbėjo Arpadas. Atsakė:

– Kad norėčiau būti šiek tiek panašesnis į tave.

Arpadas nusijuokė:

– Ką nori pasakyti?

– Kad laisviau galėčiau planuoti darbo valandas, gaučiau geresnį atlyginimą, maždaug taip!

– Nesikrimsk, ir aš turiu pakankamai rūpesčių, – paaiškino Arpadas. – Patikėk manimi, banke dauguma mano klientų sugėba krušti protą, tokiems niekada neįtiksi. Jie prašo tavęs investuoti už juos ir tu prisiimi visą atsakomybę. Jei viskas gerai, jų požiūriu, normalu. O jei sandėriai nepavyksta, kaltas lieki tu.

– Kalbėjau ne vien tik apie darbą. Šeima taip pat...
– Ir ten ne viskas rožėmis klotas. Kai yra vaikai, netrūksta ir rūpesčių. Pasitaiko susirieti su Sofija.

Pasakok, pagalvojo Gregas, žinau, kaip ji tave žadina rytas.

Arpadas kalbėjo toliau:

– Beje, Sofijai lygiai po savaitės sueis keturiasdešimt metų, o aš dar neišrinkau jai dovanos. Sumanymų daugybė ir visi įdomūs.

Gregas parodė į Sofijos dovanotą auksinį roleksą ant Arpado riešo ir tarė:

– Pasistenk neapsijuokti.

Arpadas nieko neatsakė.

– Surengsite šventę namuose? – smalsavo Gregas.

– Dar nežinau. Sofija nenori apsikrauti. Praleisime savaitgalį pas jos tėvus Sen Tropeze ir atšvęsime šeimoje. Paskui pažiūrėsime.

Gregas rolekso ciferblate pamatė, kuri valanda, ir atsistojo.

– Man metas, – tarė.

– Ir man. Eik, už kavą sumokėsiu.

Arpadas apmokėjo sąskaitą, paskui, nepaisydamas nieko, nutarė pabėgioti. Tada sugrįžo į Stiklo namą, išsimaudė duše, apsivilko puikiai pasiūtą kostiumą ir, sėdęs į poršą, išvažiavo. Jau kuris laikas Arpadas suko sau galvą dėl Sofijos keturiasdešimtmečio: jis norėjo ta proga įteikti unikalią dovaną, originalią, savo reikšme pranokstančią piniginę vertę. Bet kai gavo tą prakeiktą roleksą, susimąstė, gal reikėtų Sofijai padovanoti kokią brangenybę. Dėl to nerimavo, todėl nusprendė, kad ir paskubomis pasidairyti Ženevos arterijoje – Ronos gatvėje, kurioje telkėsi visos juvelyrinės ir prabangos prekių parduotuvės. Gal žvilgsnis į vitrinas sukels kokių nors minčių. Jis paliko automobilį prie Lonžemalio aikštės ir pėsčias patraukė Ronos gatve, tikėdamasis nesutikti Sofijos.

Paskubomis pasidairė po laikrodžių parduotuves, paskui nesku-
bėdamas ėmė dairytis po juvelyrų vitrinas. Apyrankė? Pakabutis?
Jis dvejojo. *Cartier* butiko vitrinoje išvydo auksinį panteros gal-
vos formos žiedą, nusagstytą deimantais, papuoštą mažų sma-
ragdų akutėmis. Arpadą pakerėjo gaminio grožis ir tobulumas.
Pantera – tai ji. Jis tuoj pat užsuko į parduotuvę. Tą akimirką
negalėjo įsivaizduoti, kokios bus jo radinio pasekmės.

Dienai baigiantis, Sofija išėjo iš pastato, kuriame buvo jos
kontora, ir nepastebėjo vyro, sekančio ją jau kelias valandas. Tai
buvo vairuotojas, vakar atvažiavęs pilku naudotu pežo prancūziš-
kais numeriais. Ji skubiu žingsniu nuėjo į Monblano požeminę
aikštelę pasiimti savo automobilio. Vyras ją sekė apdairiai, kaip
grobūonis.

Medžioklė galėjo prasidėti.